

**АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС;
ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО**

УДК 342.95

КОБКО Є.В.

**АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ОРГАНІЗАЦІЇ
ВЗАЄМОДІЇ ТА КООРДИНАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ
СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ
У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ**

У статті надається адміністративно-правова характеристика організації взаємодії та координації діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України. За допомогою наукових підходів і положень галузевого законодавства визначається коло суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки. Досліджено адміністративно-правові інструменти взаємодії та координації діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України.

Ключові слова: національна безпека, публічна адміністрація, суб'єкти публічної адміністрації, взаємодія, координація, адміністративно-правові інструменти.

В статье представлена административно-правовая характеристика организации взаимодействия и координации деятельности субъектов специализированной публичной администрации в сфере обеспечения национальной безопасности Украины. С помощью научных подходов и положений отраслевого законодательства определяется круг субъектов специализированной публичной администрации в сфере обеспечения национальной безопасности. Исследованы административно-правовые инструменты взаимодействия и координации деятельности субъектов специализированной публичной администрации в сфере обеспечения национальной безопасности Украины.

Ключевые слова: национальная безопасность, публичная администрация, субъекты публичной администрации, взаимодействие, координация, административно-правовые инструменты.

The article analyses the issues of interaction and coordination of the activities of the subjects of the specialized public administration in the sphere of ensuring the national security of Ukraine. The circle of subjects of the specialized public administration in the sphere of ensuring national security is determined, based on understanding of two components: the content of national security and its spatial nature. The administrative and legal instruments for interaction and coordination of activities of the entities of the specialized public administration in the field of ensuring the national security of Ukraine are determined.

Key words: national security, public administration, subjects of public administration, interaction, coordination, administrative and legal instruments.

Вступ. На сучасному етапі розвитку України у сфері національної безпеки відбулися зміни принципового характеру, які стосуються не тільки шляхів і засобів забезпечення безпеки в сучасному світі, а й самої сутності досліджуваного поняття. Ефективне запобігання всім видам

© КОБКО Є.В. – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри адміністративного права і процесу (Національна академія внутрішніх справ)

сучасної небезпеки, включаючи комбіновану загрозу національному суверенітету й територіальній цілісності ззовні, можливе у країнах із високими стандартами життя, належним рівнем забезпечення прав і свобод громадян. Однак основним чинником створення безпекового середовища для розвитку суспільства залишається чітка та скоординована діяльність органів публічної влади, модифікація форм залучення до виконання завдань у цій сфері громадських об'єднань і сил, усіх соціальних груп і прошарків, кожної людини. Провідну роль у цьому процесі покликана відігравати держава, яка повинна розробити доктрину, стратегію й конкретні програми щодо забезпечення національної безпеки в усіх сферах, зосередивши науковий потенціал і законодавчу діяльність у тому числі для визначення конкретних функцій і завдань суб'єктів публічної адміністрації, що забезпечують національну безпеку, сучасні адміністративні інструменти їх взаємодії та координації.

Питання діяльності суб'єктів публічного адміністрування, зокрема, у сфері забезпечення національної безпеки України у вітчизняній правовій науці досліджували такі науковці, як Ю. Битяк, Д. Беззубов, Р. Ботвінов, А. Качинський, Ю. Ковбасюк, В. Ліпкан, І. Патерило, О. Резнікова, А. Семенченко, Г. Ситник, В. Столбовий, О. Тихомиров, З. Чуйкота, С. Чумаченко та інші. Проблемні аспекти взаємодії й координації органів державної влади обговорювали в працях А. Загорний, В. Колпаков, О. Кузьменко, Д. Корінь, В. Круглий, Т. Маркелова, І. Озерський, А. Подоляка, С. Сівков, Ю. Хатню, С. Черних, О. Шевчук та інші автори. Водночас аналіз юридичної літератури виявив незначну кількість спроб поєднати ці напрями досліджень. З огляду на оновлення законодавства у сфері забезпечення національної безпеки й підвищену увагу з боку держави до цієї проблеми, розроблення питань організації взаємодії та координації діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України виявляється актуальним теоретичним і практичним завданням.

Постановка завдання. Метою статті є здійснення адміністративно-правової характеристики організації взаємодії та координації діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України.

Результати дослідження. Національна безпека є не тільки вкрай важливим, а й багатомірним об'єктом, що потребує спеціальної системи відповідних суб'єктів публічно-правової діяльності, залучених до створення в країні безпекового стану. Наявність публічно-правового статусу, а також організаційно-структурний характер діяльності суб'єктів публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України дає можливість виділити їх певні категорії, зокрема суб'єкти публічної адміністрації спеціальної компетенції (спеціалізована публічна адміністрація у сфері забезпечення національної безпеки).

Спеціалізована публічна адміністрація у сфері забезпечення національної безпеки України становить сьогодні цікавий і водночас малодосліджений предмет наукових пошуків. Варто визнати, що словосполучення «суб'єкти спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки» є одним із результатів авторської наукової рефлексії стосовно досліджуваної проблематики. У вітчизняній науці аналогом запропонованої категорії можна вважати такі родові визначення, як «публічна служба особливого призначення», під якою її автор Р. Ботвінов розуміє «підсистему публічної служби, що забезпечує охорону законності та правопорядку, захист територіальної цілісності, безпеки держави, прав, життя і здоров'я громадян і ґрунтується на виконанні встановлених у нормативно-правових актах особливих (спеціальних) повноважень службовців, які здійснюють професійну діяльність щодо реалізації функцій, прав та обов'язків органів державної влади в особливих умовах» [1, с. 4], а також так звану «мілітаризовану службу», право на існування котрої відстоює, зокрема, В. Столбовий у статті «Мілітаризовані формування як особливі суб'єкти службових правовідносин у сфері національної безпеки України» (2018). Головним залишається питання, які ж саме «спеціальні» суб'єкти публічної влади з числа тих, хто вже має відповідний законодавчий статус, задіяні в процес забезпечення національної безпеки.

З висновків згаданих науковців можна побачити, що ми маємо справу із застосуванням розширеного тлумачення суб'єктів забезпечення національної безпеки, але в основі цих розсудів має бути як мінімум розуміння двох складників: змісту національної безпеки та її просторового характеру. Якщо ми розглядаємо національну безпеку в широкому розумінні як сукупність різних загроз внутрішнього та зовнішнього характеру, доцільно включати в систему суб'єктів забезпечення національної безпеки всі органи публічної влади, адже цей напрям діяльності безпосередньо пов'язаний із захистом прав і свобод громадяни України. У разі з не тільки внутрішнім, а й зовнішнім характером національної безпеки мова йде про ті служби, які передбачені Законом України «Про національну безпеку». Варто визнати, що головним чинником прийнят-

тя у 2018 році цього вкрай важливого нормативно-правового акта стала зовнішня агресія, тому законодавець мав на меті визначення та розмежування повноважень державних органів у сферах національної безпеки й оборони, функції яких стосуються національної безпеки й оборони, сил безпеки й сил оборони, визначення системи командування, контролю та координації операцій сил безпеки й сил оборони, маючи на увазі насамперед зовнішні загрози. Це простежується й у законодавчому трактуванні національної безпеки України: «захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу та інших національних інтересів України від реальних та потенційних загроз» [2].

Отже, якщо врахувати сучасний військово-політичний стан України, керуватися логікою законодавця під час прийняття Закону України «Про національну безпеку», то спеціалізованою публічною адміністрацією у сфері забезпечення національної безпеки варто називати саме органи публічної влади, які входять до складу сил безпеки й оборони. При цьому головною підставою для вживання терміна «спеціалізована» є визначена законом можливість посадових осіб цих органів застосувати спеціальні засоби під час вирішення конкретних завдань із забезпечення національної безпеки. Відповідно до зазначеного Закону, до таких органів належать Міністерство оборони України, Збройні Сили України, Державна спеціальна служба транспорту, Міністерство внутрішніх справ України, Національна гвардія України, Національна поліція України, Державна прикордонна служба України, Державна міграційна служба України, Державна служба України з надзвичайних ситуацій, Служба безпеки України, Управління державної охорони України, Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України, Апарат Ради національної безпеки і оборони України, розвідувальні органи України, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування й реалізує державну військово-промислову політику [2]. Саме на це коло суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки, окреслене законодавцем, варто орієнтуватися в подальших дослідженнях під час визначення їхнього статусу, порядку дії та взаємодії, застосування інституту відповідальності тощо. В іншому ж випадку існує загроза застрягнути в так званій «сірій зоні», на межі наукової думки та думки законодавця із цього питання, особливо зважаючи на те що окремі категорії органів державної влади, наприклад правоохоронні органи, досі не мають чіткого законодавчого визначення, і така позиція не сприяє ефективному правовому регулюванню правовідносин за участі суб'єктів публічної адміністрації, що забезпечують національну безпеку, зокрема створенню сучасних адміністративних інструментів їх взаємодії та координації.

Публічне адміністрування як найважливіша функція будь-яких організованих правових систем забезпечує необхідний режим діяльності суб'єктів, досягнення поставлених цілей під час здійснення державних завдань, ефективність їх функціонування. Теорія публічного адміністрування пропонує багато різних способів, методів, форм, спрямованих на досягнення поставлених завдань і цілей, що дають змогу виробити стратегію, тактику, комплекс засобів і прийомів для їх ефективного досягнення. Стратегічною метою адміністрування особливо у сфері забезпечення національної безпеки є створення динамічної рівноваги між (державною) системою й (безпечним) середовищем, збереження її якісної визначеності всупереч руйнівним діям внутрішнього та зовнішнього характеру, подоланням протиріч між елементами системи, системою й зовнішнім середовищем. Одним із факторів гармонізації суспільних відносин суб'єктів публічної адміністрації, що забезпечують національну безпеку, є взаємодія між ними та координація їхньої діяльності.

Грунтуючись на цих міркуваннях, уважаємо, що вивчення таких категорій, як «координація» і «взаємодія», становить безперечний науковий і практичний інтерес, так як існує можливість підміни понять. Питання координації та взаємодії настільки часто обговорювалися й обговорюються в зарубіжній і вітчизняній правовій науці, що нині немає потреби зайвий раз згадувати вузлові аспекти цих дискусій. Так, у юридичній літературі існує багато різноманітних тлумачень терміна «взаємодія», проте, як зауважує О. Шевчук, відсутня однозначна характеристика сутності цієї категорії [3, с. 126]. С. Сівков у статті «Взаємодія» і «координація»: масштабність понять» (2013) докладно, із цитуванням відповідних авторів, акцентує увагу на проблемі визначення й взаємодії, і координації. Зокрема, автор групує науковців, які досліджують ці поняття в їх співвідношенні, наполягаючи на їх синонімічності або ж надаючи аргументи щодо їх ранжування. Підсумовуючи значний масив відповідного матеріалу, сам автор розуміє взаємодією як «діяльність різноманітних суб'єктів, яка характеризується взаємообумовленістю дій її суб'єктів, спрямованих на досягнення певної цілі, а також (в ідеалі) демократичним характером зв'язків та їх взаємоузгодженістю» [4, с. 28], а також аргументує позицію, відповідно до якої поняття «взаємодія» є ширшим за змістом і включає в себе координацію [4, с. 29].

З огляду на етимологію обох понять, загальними їх ознаками залишаються взаємна підтримка й узгодженість дій. Відповідно, взаємодія та координація діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України являє собою узгоджену, оснований на співробітництві діяльність, спрямовану на досягнення загальних і спеціальних цілей, а також вирішення завдань, пов'язаних із забезпеченням національної безпеки. Це має бути узгоджена за місцем і часом, закріплена в законодавстві їхня спільна діяльність, спрямована на створення й підтримку такого політичного, економічного та військово-стратегічного становища країни, яке б утворювало сприятливі умови для розвитку особистості, суспільства й держави. Взаємодія та координація суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України характеризуються наявністю таких ознак: 1) наявність єдиної мети, на досягнення якої спрямована діяльність суб'єктів правовідносин; 2) два й більше суб'єкти правовідносини, їхня активна діяльність; 3) узгоджена діяльність суб'єктів правовідносин щодо застосування спеціальних засобів.

Підвищенню рівня взаємодії та координації діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України може сприяти класифікація такого виду діяльності. Підставою класифікації суб'єктів має бути їхній правовий статус та організаційно-структурний розподіл, тому взаємодію й координацію діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України варто розрізняти, по-перше, за просторовими межами: міжнародна, загальнонаціональна, територіальна (місцева); по-друге, за функціональним призначенням: нормативна, організаційна, секторальна (предметна); по-третє, за обставинами: поточна (у мирний час), оперативна взаємодія та координація в умовах військового або надзвичайного стану. Саме спираючись на таку класифікацію, можемо визначити адміністративно-правові інструменти взаємодії та координації діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України.

Визначення адміністративно-правових інструментів взаємодії та координації діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України, зокрема, після оновлення законодавства у сфері забезпечення національної безпеки залишається важливим практичним завданням. Інтегруючи в предмет дослідження поняття «інструменти», ми орієнтуємось на останні тенденції розвитку теорії науки адміністративного права, відповідно до яких на зміну поняття «форма» приходять більш широке поняття «інструмент». Наприклад, І. Патеріло в дисертації, обґрунтовуючи доцільність заміни категорії «форми управління» поняттям «інструменти діяльності публічної адміністрації», розглядає останні як усю сукупність засобів (прийомів), що використовуються суб'єктами публічної адміністрації для регулювання суспільних відносин, які виникають у сфері публічного управління [5, с. 8]. Можна погодитись, що термін «інструменти» більше підходить до діяльності саме суб'єктів публічної адміністрації, і така аргументація відповідає нашому уявленню про дії суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України. Водночас варто нагадати, що засоби публічного адміністрування, їх використання, визначаються залежно від конкретних завдань, які стоять перед тим чи іншим суб'єктом спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки. Більше того, зважаючи на згадувану нами багатомірність об'єкта безпеки, ці завдання здебільшого вирішуються спільними зусиллями, що вимагає високого рівня координації між зацікавленими суб'єктами.

Значення координаційної діяльності у сфері забезпечення національної безпеки важко переоцінити, оскільки вона сприяє досягненню поставлених цілей і вирішення завдань шляхом взаємодії, консолідації, вироблення взаємоприйнятних умов та інструментів. За допомогою координаційної діяльності усувається паралелізм, дублювання, визначається доцільне й оптимальне співвідношення між органами загалом, їх структурними підрозділами, налагоджується облік та обмін інформацією, скорочуються матеріальні і трудові витрати. Для ефективної взаємодії та координації діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України передусім необхідна відповідна законодавча база. Однак куди важливішою за нормативно-правові установлення, що можуть у кризових ситуаціях ігноруватися, є повсякденна практика узгодження зусиль різних суб'єктів, подолання вузьковідомчого підходу, налагодження безперебійного обміну інформацією, оптимальні організаційні підходи для здійснення спільних дій.

Сьогодні в нашій країні створена певна інформаційно-правова база для забезпечення координації у сфері забезпечення національної безпеки, є деякі практичні напрацювання в цьому напрямі. Наприклад, стаття 14 Закону України «Про національну безпеку», що безпосередньо

присвячена питанням координації у сферах національної безпеки й оборони, визначає Раду національної безпеки і оборони України головним суб'єктом цього процесу. Разом із тим, незважаючи на вже наявну нормативно-правову основу і практику її застосування, на нашу думку, сьогодні дозріли всі об'єктивні передумови й умови для модернізації функцій і повноважень суб'єктів, які мають спільні завдання й територіально відповідають за нейтралізацію певних видів небезпеки. Для цього варто підвищувати якість відомчого регулювання взаємодії та координації діяльності окремих суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України. Так, для запобігання зовнішнім загрозам і ліквідації зовнішніх загроз з боку озброєних військових формувань іноземних держав потрібно чітко нормативно визначати параметри взаємодії Міністерства оборони України, Збройних Сил України, Державної прикордонної служби України, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, розвідувальних органів України. Підтримання громадського порядку всередині держави як частина процесу забезпечення національної безпеки входить до обов'язків таких суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації, як Міністерство внутрішніх справ України, Національна гвардія України, Національна поліція України, Державна служба України з надзвичайних ситуацій, Служба безпеки України, Управління державної охорони України й інших служб, що також вимагає високого рівня координації між ними. Більше того, як правильно зазначається авторами аналітичної доповіді «Концептуальні засади розвитку системи забезпечення національної безпеки України», для вирішення завдань забезпечення національної безпеки України суб'єкти сектору безпеки й оборони повинні ефективно взаємодіяти в установленому порядку з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, неурядовими організаціями й об'єднаннями, установами та підприємствами, у тому числі оборонно-промислового комплексу, громадянами, відповідними суб'єктами інших держав [6, с. 40].

Якщо розглядати адміністративно-правові інструменти взаємодії та координації діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України як сукупність засобів (прийомів), що використовуються суб'єктами публічної адміністрації для регулювання суспільних відносин, які виникають у цій сфері, то одним із головних засобів досягнення високого безпекового рівня, на нашу думку, можна вважати розроблення й упровадження *моделі взаємодії та координації* під час запобігання загрозам або виникнення загроз різного характеру. Специфіка моделі взаємодії та координації діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України полягає у використанні всього арсеналу інструментів для реалізації процедур узгодження трьох типів завдань: 1) глобального завдання, вирішення якого спрямоване на досягнення спільної мети, що полягає в забезпеченні національної безпеки; 2) завдання координуючого органу, в ході вирішення якого досягається узгоджене функціонування суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації під час здійснення комплексу заходів із нейтралізації різних видів загроз; 3) локального завдання суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації в їх взаємодії з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, неурядовими організаціями й об'єднаннями, установами та підприємствами, громадянами.

Висновки. Проблеми забезпечення національної безпеки України вирішуються сьогодні в умовах докорінних змін з урахуванням реформування політичної, економічної, соціальної та інших сфер життєдіяльності. Публічно-правове адміністрування безпекової сфери передбачає розроблення системи соціальних цінностей, яка враховує передусім життєво важливі інтереси особистості, сутність і принципи її життєзабезпечення. Безсумнівна важливість визначення правових критеріїв безпеки, спрямованих на створення в суспільстві умов для конституційно-правового забезпечення безпеки. Одним із факторів гармонізації суспільних відносин суб'єктів публічної адміністрації, що забезпечують національну безпеку, є взаємодія між ними та координація їхньої діяльності. Взаємодія й координація діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України являє собою узгоджену, основу на співробітництві діяльність, спрямовану на досягнення загальних і спеціальних цілей, а також вирішення завдань, пов'язаних із забезпеченням національної безпеки, із застосуванням адміністративно-правових інструментів.

Визначення адміністративно-правових інструментів взаємодії та координації діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України залишається важливим практичним завданням. Одним із адміністративно-правових інструментів взаємодії та координації діяльності суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України є моделювання взаємодії й координації

під час запобігання загрозам або виникнення загроз різного характеру. Розроблення моделей, які дають змогу здійснювати взаємодію та координацію суб'єктів спеціалізованої публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки України під час запобігання внутрішніх і зовнішніх загрозам і ліквідації внутрішніх і зовнішніх загроз національній безпеці різноманітного характеру, в умовах невизначеності й неповноти інформації, дефіциту часу на прийняття управлінських рішень є важливою й актуальною науково-практичною проблемою, яка також підлягає негайному вирішенню.

Список використаних джерел:

1. Ботвінов Р.Г. Развитие публичной службы особого назначения в Украине: автореф. дис. ... докт. наук з держ. упр.: спец. 25.00.03. Дніпро, 2018. 36 с.
2. Про національну безпеку: Закон України від 21 червня 2018 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 31. Ст. 241.
3. Шевчук О.М. Взаємодія та координація органів державної влади щодо забезпечення державного контролю у сфері обігу наркотичних засобів та психотропних речовин. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція»*. 2014. Вип. 8. С. 126–129.
4. Сівков С.В. «Взаємодія» і «координація»: масштабність понять. *Закон и Жизнь*. 2013. № 6. С. 27–29.
5. Патерило І.В. Адміністративно-правові інструменти діяльності публічної адміністрації України: дис. ... докт. юрид. наук: спец. 12.00.17. Київ, 2015. 350 с.
6. Концептуальні засади розвитку системи забезпечення національної безпеки України: аналіт. доп. / О.О. Резнікова, В.Ю. Цюкало, В.О. Паливода, С.В. Дрьомов, С.В. Сьомін. Київ: НІСД, 2015. 58 с.

УДК 342.9

КОВАЛЕНКО А.В.

**ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ
У СФЕРІ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ**

Стаття присвячена розгляду інформаційно-аналітичного забезпечення поліцейської діяльності. Автором у межах статті визначено сутність інформаційно-аналітичного забезпечення поліцейської діяльності (зокрема надано визначення понять «інформація» відповідно до норм чинного законодавства, «аналітика» відповідно до Енциклопедичного словника, а також «інформаційно-аналітичне забезпечення»). Проаналізовано особливості й компоненти останньої дефініції. Висвітлено основні цілі й мету інформаційно-аналітичного забезпечення в управлінні Національною поліцією, а також проаналізовано аналітичну роботу в органах поліції та мету цієї роботи.

Ключові слова: Національна поліція України, інформація, аналітика, інформаційно-аналітичне забезпечення, поліцейська діяльність.

Статья посвящена рассмотрению информационно-аналитического обеспечения полицейской деятельности. Автор в рамках статьи определил сущность информационно-аналитического обеспечения полицейской деятельности (в частности дал определение понятий: «информация» в соответствии с нормами действующего законодательства, «аналитика» по Энциклопедическому словарю, а также «информационно-аналитическое обеспечение»). Проанализированы также особенности и

© КОВАЛЕНКО А.В. – кандидат юридичних наук, доцент, докторант (Національна академія внутрішніх справ)